Киця — це пухнаста система, самодостатня і незалежна, як імператриця
Киця — це погляд з глибин галактичних, це вхід в паралельні світи,
це така таємниця,
вбрана у грацію, у лизанину і в муркотіння.
Коли вона робить прохід, антена хвоста поглинає пульсуючі сновидіння.

Киця — це дослідний центр, і для неї довколишнє — невичерпне.
Носик її, наїжачений вусами, дбає де біле, де чорне.
Варта вух перевіряє шумам, звукам і шелестам візу в пашпортах.
Ротик її на замку, та до часу, і в ньому ув'язнено ніжного чорта.

— Риби, мишва і птахове! Мешканці трьох стихій!
Полум'я пізнання кличе вас на конґрес!
Киця — уважний слухач, ви сповідайтеся їй —
самі собою вирішуються проблеми ніг, і плес, і небес…

Шахівниця ґравітаційна, заокруглення простору, стеження
за петлянням мушви, медитація, позіхання і ніження
розглядання з вікна колообігу часу чи звістка,
що нарешті потрапили всі ми у тотальне теперішнє.
Киця — постмодерністка.

Пощо її нагромадження глупств, і томиська нявчань, і манірний заброда
з-за морів, що вивчав сто наук і мистецтв — нашу кицю
розмалювала Природа
чи Господь. Вона — зрима краса. І здобута вона мета.
Та бодай раз на рік потребує, дурепа, кота!